

Џорџ Сондерс

ОХРАБРИВАЊЕ

Белешка

ДАТУМ: 6. април

КОМЕ: Особљу

ШАЉЕ: *Тод Берни, директор одељења*

ПРЕДМЕТ: *Ситатиистика испуњавања обавеза у марту*

Не бих волео да ово окарактеришем као неку молбу, мада може да почне тако да звучи (!). Чињеница је, има један посао који морамо да обавимо, прећутно смо се договорили да га обавимо (јесте ли уновчили ваш последњи чек од плате, ја знам да јесам, ха ха ха). Такође смо се – како бисмо овде отишли корак даље – договорили да тај посао обавимо ваљано. Сви знамо да један од начина да се неки посао обави лоше, јесте да се има негативан однос према њему. Рецимо да треба да поспремимо неку полицу. Хајде да употребимо тај пример. Ако један сат пре спремања полице проведемо потцењујући сам процес поспремања полице, жалећи се због тога, ужасавајући се тога, истражујући моралне финесе поспремања те полице, штагод, шта се онда дешава је, ми тај процес поспремања полице чинимо *шежим не-žo што уствари јесте*. Ми сви јако добро знамо да ће те „полице” неко поспремити, имајући у виду постојећу климу, или ви или момак који вас замењује и добија ваш чек са платом, па се тако питање своди на: Да ли ја желим да је поспремим срећан или желим да је поспремим тужан? Шта би било ефикасније? За мене? Шта би ефикасније остварило мој циљ? Који је мој циљ? Да будем плаћен? Како ја најуспешније остварујем тај циљ? Поспремим ту полицу и поспремим је

брзо. А какво ми то ментално стање помаже да поспремим ту полицу добро и брзо? Да ли је одговор: Негативно? Негативно ментално стање? Врло добро знате да није то. И зато поента ове белешке: Позитивно. Позитивно ментално стање ће вам помоћи да поспремите ту полицу добро и брзо, и тако остварите ваш циљ да будете плаћени.

Ма шта ја то причам? Да ли ја кажем звиждућите док радите? Можда и кажем. Хајде да размотримо подизање тешке мртве лешине као што је кит. (Опростите ми на овом полица/кит, управо смо се вратили из наше куће на острву Рестон где је било 1) пуно прљавих полица, и 2) јесте, веровали или не, један прави кит који се налазио у стању распадања, с којим смо се Тими и Ванс и ја били упустили у смислу рашчишћавања.) И тако рецимо ви сте задужени, ви и неки од ваших колега, да подигнете тешку мртву лешину кита на равну утоварну платформу: Е сад, сви знамо да је то тешко. А то би било још теже: ако се то ради с негативним ставом. Шта смо закључили – Тими, Ванс и ја – јесте да је ту чак и са неким неутралним ставом реч о тешком задатку. Покушали смо да подигнемо тог кита док смо се баш осећали неутралним, Тими, Ванс и ја уз десетак или тако некако других људи, и то је било немогуће, тај кит се није дао померити, све док наједном један момак, бивши маринац, није рекао да оно што нам је било потребно јесте да је дух важнији од материје, па нас је окупио у мали круг па смо имали неку врсту скандирања. Били смо „мотивисани”. Знали смо, да би проширили моју горе наведену аналогију, да морамо да обавимо неки посао, и да смо се на изванредан начин због тога узбудили, и одлучили да то урадимо с позитивним ставом, и морам вам рећи, било је нечега у томе, било је то забавно, забавно када се тај кит подигао у ваздух, уз нашу помоћ и неких великих каишева које је маринац имао у свом камионету, и морам да кажем да је подизање тог мртвог кита у стању распадања и преношења на утоварну платформу с том групом потпуних странаца *био врхунац нашег љушовања*.

И шта ја то кажем? Ја кажем, (и то кажем са жаром, зато што је то важно): Хајде да покушамо, ако можемо, да сведемо на минимум гунђање и сумњу у себе у погледу задатака које понекад морамо да обавимо овде који можда нису на површини баш тако пријатни. Кажем, хајде да покушамо да не анализирамо сваку појединачну ствар коју радимо у смислу коначне добре/лоше/осредње поуке. Време за то је давно прошло. Надам се да је свако од нас имао ту врсту разговора са самим собом скоро пре годину дана, када је читава ова ствар почела. Кренули смо стазом, и пошто смо кренули том стазом, из најбољих разлога (како смо то одлучили пре годину дана), зар не би то било нека врста самоубиства да изневеримо наш напредак том стазом тако што би била ометена неуротским покушајима предвиђања? Да ли сте

икада покушали да замахнете мацолом? Знам да неки од вас јесу. Знам да неки од вас јесу када смо сређивали Риково двориште. Зар није забавно када се не суздржавате, већ само грувате све више и више, допуштајући да вам гравитација помаже? Момци, оно што вам ја кажем је, нека вам гравитација ту помогне, у нашој ситуацији на нашем радном месту: Грувајте, попустите пред природним осећањима каква сам с времена на време виђао да стварају толико велике енергије код толико вас, у смислу извршавања задатака који су вам постављени са одлучношћу и без покушаја предвиђања и неуротских мисли. Сећате се оне недеље када је Енди оборио рекорд октобра месеца, када је удвостручио свој уобичајени број комада? Без обзира на све остало, заборављајући на тренутак све сладуњаве мисли о исправном/погрешном итд, итд, зар то није било нешто што је требало видети? Не узимајући ништа друго у обзир? Ја мислим, ако свако од нас погледа дубоко у себе самог, зар нисмо били помало завидни? Господе, он је стварно грувао и могли сте да видите енергичну радост на његовом лицу сваког пута када би пројурио поред нас како би дограбио додатне пешкире за брисање. А ми смо само онде стајали као, вау, Енди, шта те је то спопало? И нико не може да оспори његове бројке. Оне су тамо у нашој Сали за одмор како би сви могли да виде, како надвисују све наше остале бројке, па иако Енди није успео да удвостручи те бројке месецима који су уследили после октобра, 1) нико га због тога не криви, то су били чудесни бројеви, и 2) ја верујем да ако Енди никада опет не удвостручи те бројеве, он још увек мора, негде у свом срцу, потајно да чува сећање на ту величанствену енергију која је текла из њега тог незаборавног октобра. Искрено мислим да Енди не би могао да има такав један октобар да је мазио себе или размишљао о било каквим сумњивим неуротским мислима или покушајима предвиђања, а ви? Не мислим. Енди је изгледао потпуно усредсређен, потпуно ван себе, то сте могли да му видите на лицу, можда због нове бебе? (Ако је то било због тога, Џенис би требало да има нову бебу сваке недеље, ха ха.)

У сваком случају, Енди је уз помоћ октобра ушао у неку врсту, бар у мом сећању, де факто Куће Славних и он је поприлично убудуће искључен из било каквог праћења његових бројки, бар ја нећу пратити. Није важно колико неутешан и повучен он постане (а ја мислим да смо сви приметили да је постао доста неутешан и повучен још од октобра), нећете ме видети како пажљиво пратим његове бројке, мада ја не могу да говорим у име других, други могу и да прате то мучно опадање Ендијевих бројки, мада стварно ја се надам они то не чине, то не би било фер, и верујте ми, ако тако нешто чујем ја ћу дефинитивно допустити да Енди то сазна, а ако Енди буде сувише депресиван да би мене чуо, ја ћу позвати Џенис на кућу.

А у погледу разлога због чега је Енди тако потиштен? Нагађам да је то зато што је неуротичан, или опет нагађам због његових учинака у октобру – е сад, зар то не би била штета, зар то не би било тужно, за Ендија да је завршио тај октобар са обореним рекордом, а да онда седи и кука због тога? Да ли се ишта мења тим кукањем? Да ли су Ендијеви учинци, у смислу задатака које сам му поставио да обави у Соби 6, рашчињени његовим кукањем, да ли се његове бројке на зиду у соби за одмор неким чудом померају доле, да ли се људи који изненада излазе из Собе 6 опет осећају савршено океј? Сви знамо да се не осећају. Нико не излази из Собе 6 осећајући се савршено океј. Чак и ви, момци, ви који радите оно што се мора урадити у Соби 6, не излазите осећајући се супер-супер, знам то, ја сам свакако обавио неке ствари у Соби 6 које ме нису оставиле да се осећам тако дивно верујте ми, нико не покушава да порекне да Соба 6 може да буде разочарање, врло је тежак тај посао који ми радимо. Али они људи изнад нас, који нам додељују наше задатке, као да мисле да посао који обављамо у Соби 6, поред тога што је *шежак*, исто тако је и *важан*, и ја сумњам да су они због тога почели тако брижљиво да посматрају наше бројке. И верујте ми, ако хоћете да Соба 6 буде још веће разочарање него што то већ јесте, онда стално кукајте због тога, онда ће она стварно смрдети, плус, уз све то кукање, ваше бројке ће ићи још више доле, што – погодите шта: Оне не могу. Речено ми је сасвим отворено, на састанку Одељења, да наше бројке неће више да опадају. Рекао сам (за то је било потребно имати петљу, верујте ми, имајући у виду атмосферу у Одељењу): Видите, моји момци су уморни, тежак је тај посао који обављамо, како физички тако и психички. И у том тренутку, на Одељењском, верујте ми, тишина је била заглушујућа. И стварно мислим: заглушујућа. И погледи који су ми били упућени нису били добри. И подсетили су ме, без узтезања, скресали, лично Хју Бланчерт, да наше бројке не смеју да опадају. И од мене се тражило да вас подсетим – да подсетим нас, све нас, укључујући и мене – да уколико нисмо у стању да почистимо нашу „полицу”, не само што ће неко други бити доведен да почисти ту „полицу”, него да ћемо се можда наћи на тој „полици”, да будемо та „полица”, док ће се неко други напрезати да скроз по нама испољи добру позитивну енергију. А у то време мислим да можете да замислите какво ћете жаљење осећати, то жаљење ће се видети на вашим лицима, жаљење каквоме понекад сведочимо, у Соби 6, то жаљење на лицима „полица” док се чисте, па вас тако молим, без много размишљања, да што боље можете покушате и не завршите као „полица”, коју ћемо ми, ваше бивше колеге, морат да чистимо, чистимо, чистимо, користећи сву нашу позитивну енергију, не осврћући се уназад, у Соби 6.

Ово ми је све било јасно предочено, а ја сада покушавам да вам то разјасним.

Ето, одужио сам, али вас молим свратите у моју канцеларију, свако ко има икаквих сумњи у погледу онога што радимо, и ја ћу вам показати слике тог невероватног кита кога смо моји синови и ја подигли уз помоћ наше добре позитивне енергије. И наравно ова информација, то јест, та информација у коју имате неке сумње, па сте дошли у моју канцеларију, неће ићи нигде даље од моје канцеларије, мада сам сигуран да то не морам чак ни да кажем, било коме од вас, који ме познајете свих ових година.

Све ће бити добро и све ће бити добро, и тд. и тд.,

Тод

ЏОРџ СОНДЕРС (George Saunders, 1958), аутор је девет књига, укључујући и *Линколн у Бардоу* (*Lincoln in the Bardo*) и *Десети децембар* (*Tenth of December*) (збирка приповедака из које је узета и ова приповетка). За роман *Линколн у Бардоу* добио је Букерову награду. Добитник је више награда и признања а недавно је изабран за члана Америчке академије уметности и наука. Године 2013. часопис *Time* га је именовао је за једног од 100 најутуцајнијих људи на свету. На универзитету у Сиракузи предаје креативно писање.

Са енглеског превео и белешку о аутору сачинио ЂОРЂЕ КРИВОКАПИЋ